

בין האשה והגרושה

להתחיל מחדש (גת, תל-אביב, ארצות-הברית) — גבר עוזב את אשתו היפהפה, המתיימרת

להיות מלחינה-זמרת, ומתעלסת בחשאי עם מעבדו. הוא יוצא את הבית ואת העיר ניו-יורק, ועובר לגור בבוסטון. בקירבת אחיו וגיטתו, במגמה להתחיל שם הכל מחדש. הוא מצטרף לחוג גרושים מסוג, ובבית אחיו, המציף אותו בחום המישפחתי של "ידישע מאמע", הוא מושך מורה גרושה, פחות יפה, אבל הרבה יותר חיונית מאשתו, המגששת אף היא את דרכה אל עצמאות ריגשית. מרגע זה והלאה, נמצא הגבר בקודקו של משולש, כשהוא נמשך מצד אחד אל האשה שעזב, אבל אוהב מצד שני, את האשה שנכנסה זה עתה לחייו.

אם כל זה נשמע כמו חומר למלודרמה סוחטת דמעות, אין צורך לחשוש. הבמאי אלן ג' פאקולה שומר לכל אורך הדרך על פיכחון מוחלט, ואם כי אין ספק שהוא מזדהה עם גיבוריו, הוא מאמץ לעצמו נימה המוריסטית מבודחת עד כדי כך, שנדמה כאילו הוא משתדל בכוונה לא לקחת את הדברים ברצינות גדולה מדי. הצגת הבדידות של הגבר המוצא את עצמו גלמוד אחרי פריחת הנעורים הראשונה, היא נקודת מבט מרעננת, אחרי סרטים רבים שהתרכזו בבעיות האשה, ומבחינה

ריינולדס וקלייבורג: לאהוב מחדש

זו, הסצנה המרגשת והמפתיעה ביותר היא המיפגש בין הגרושים, במרתף של כנסייה, שם מתנה כל אחד מן הנוכחים את צרותיו שעה שהמצלמה, בתנועה סיבובית ארוכה, עוקבת אחר הבעת פניהם של המאזינים.

נחמן פרקש נעצר לראשונה הפושע שהפך לאגדה

חזרה אל חיק הטבע

הפרש החשמלי (אלנבי, תל-אביב, ארצות-הברית) — למרות שמדובר כאן באגדה הוליוודית

לפי מיטב המסורת, עם דמויות גדולות מן החיים, והטוב המוחלט שמנצח את הרע המוחלט, ועם הפרט שמתקומם בהצלחה נגד המימסד ויכול לו, זהו אחד הסרטים הנעימים והחביבים שיצאו את חרושת הקולנוע מזה זמן רב. הסיפור יכול בהחלט לעשות רושם של מחאה הב-רתית: אלוף רודיאן מזדקן, מוכר את שמו ותהילתו לחברת דגנים. הוא צריך לרכב על סוס מפורסם, באמצע קאזינו בלאס-וגאס, שעה שהפירסומאים מצביעים עליו כהתגלמות הבריאות הנובעת מאכילת דגנים מסויימים בכל בוקר.

יום אחד, כאשר הוא מגלה שהסוס סומם כדי שלא ישתולל במופע, ואילו הוא עצמו שתוי, כדי שלא לבזוז לעצמו יתר על המידה, מחליט הקאובוי להתמרד. הוא נוטל את הסוס, יוצא מבעד לאולם הקבלה של הקאזינו אל מרחבי הטבע, כאשר כל השוטרים, המפרסמים ואנשי-התיקשורת יוצאים בעיקבותיו: הפרש, סמל רוח-המערב, החופשית, התמרד נגד עולם הפלאסטיק אכול הסמים, השקרים ותאוות הבע, חזרה אל חיק הטבע.

רק כתבת טלוויזיה אחת, פיקחית ויפה, היא שמפענחת את כיוון מנוסת המורד, דוהרת אחריו, בתחילה אומנם מתקשה להתאים את עצמה לתנאים הקשים של חיים

רדפורד ופונדה: נוכחות מלבבת

בערבה, אבל בסופו של רבר לומדת להבין כי אין מדובר בגונב סוסים, אלא במי שמאס בחברה המעוותת שבתוכה הוא חי.

אפשר, כמובן, לזלזל באגדת ילדים מסוג זה, אבל תהיה זו טעות. רוברט רדפורד וג'יין פונדה, בשני התפקידים הראשיים, מצליחים למלא באישיותם את הדמויות, ולהפוך קהל שהוא אולי אדיש, לחסיד נלהב של התיאוריה שהם מייצגים.

אורי זוהר בסרטון פירסומת האגדה שחזרה בתשובה

איינשטיין שרים יחד בלהקת הנח"ל; מאיר פעיל במדי צבא לוחץ, כנציג הממסד, את ידי מפקד כוחות או"ם באיזור; ויור סלי'ה שומכר בפרשה שהסעירה את המדינה בשעתו.

אכל בתוך התפוח הנאה והמבריק הזה, של ארץ-ישראל היפה, אפשר כבר להבין חין בתולעים הנוגסים את נטיגותיהם

גילה אלמגור בסרטון פירסומת זכרונות מן התרופה הבלונדית

הראשונות לקראת ישראל של היום. פרעות ואדיסאליב: יששכר שדמי מאושר אחרי שזוכה במישפט כפר-קאסם ולוחץ את ידי ידידיו, בנוכחותו המחייכת של חיים בר-לב; שמואל תמיר מתנצח בועם אלים עם יוחנן באדר, בכנס חירות (על רקע שיר השכונה והרמז המוסיקלי ברור בכוונתו). אלה היו כבר סימנים לבאות. שאכן באו.

בסך-הכל, זהו מבט חטוף על ישראל שאיננה עוד. מבט לא מסודר ולא די-דאקטי. מבט שמטרתו העיקרית לשעשע את הצופים ולהזכיר להם נשכחות: את ברקו ז"ל מלהקת הנח"ל ואת זיוה רודן כמלכת היין, את רפי בליץ שירה בקופאי של קולנוע צפון ולא גילה שום סימני חרטה ואת נחמן פרקש שהפך אגדה. לכן נגרע חלקה של ההיסטוריה בהיעדר תאריכים מדויקים שיש להם משמעות בהבנת האירועים, ואנשים צעירים ימצאו עצמם מתקשים לזהות מיקרים או אנשים ישמם אינו מופיע בגוף הסרט. לעומת זאת יתגבר הערך הבידורי בקטעים מסויימים המצויינים בפסקול המקורי של קריינינג-החדשות של פעם, ועצם העברית של שבת והקולות הבומבסטיים של עזריה רפפורט, יעקב בן-הרצל או אלימלך רם משעשעים בזכות עצמם.

(המשך בעמוד 52)